Od autorky bestselleru *Pomocníčka*

FREIDA McFADDEN

MOTÝĽ

ROZVOD

ROZVOD

Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli vo vydavateľstve Motýľ:

Anatómia lží
Profesorka
Za zamknutými dverami
Oddelenie D
Väzeň
Frajer
Nehoda
Nájomníčka
Milá Debbie
Kolegyňa
Narušiteľka

Zo série *Pomocníčka:*
Pomocníčka
Tajomstvo pomocníčky
Pomocníčka ťa vidí

ROZVOD

FREIDA McFADDEN

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

The Divorce

Copyright © 2026 by Freida McFadden
All rights reserved.
Translation © Diana Ghaniová, 2026
Cover design by Erin Fitzsimmons/Sourcebooks
Cover image © Christine Blackburne
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026
www.vydavatelstvomotyl.sk
Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-472-6

Venujem manželovi,
ktorý ma v dobrom požiadal, aby táto kniha
nebola venovaná práve jemu,
ale ja som si aj tak urobila po svojom.

POZNÁMKA AUTORKY

Hoci píšem trilery, ktoré tradične obsahujú temnejšie prvky, snažím sa ich udržať vhodné pre všetky vekové kategórie. Nenatrafíte v nich na žiadne drastické násilné scény ani S-E-X. (Hlavne preto, lebo viem, že ich budú čítať aj členovia mojej rodiny!)

Ľudia však na veci reagujú rôzne a niektoré z mojich kníh sa dotýkajú aj kontroverznejších tém. Práve preto som zostavila zoznam obsahových upozornení pre všetky moje trilery, ktorý nájdete v hornej časti mojej webstránky:

freidamcfadden.com

Tento zdroj môžu využiť čitatelia a čitateľky s potrebou ochrániť svoje duševné zdravie, ako aj dospelí, ak moje knihy čítajú ich deti. Prosím, majte na pamäti, že v niektorých prípadoch tieto upozornenia prezrádzajú zásadné zvraty, ktoré sa v knihách odohrávajú.

Želám vám, aby ste si bezpečne užili cestu do mojej fantázie!

PROLÓG

Keď príde polícia, ako vysvetlím, že v dome sú mŕtvoly?

Jedno mŕtve telo by sa vysvetľovalo ľahšie. Ľudia predsa zomierajú – kolobeh života a tak ďalej. Väčší počet je však zložitejší. Niežeby som s tým mala skúsenosti, ale našepkáva mi to zdravý rozum. Jedna osoba môže zomrieť náhodou. Pri niekoľkých mŕtvych… začne polícia uvažovať napríklad o *vražde*.

Okrem toho im bude ťažké vysvetliť aj ďalšie veci. Napríklad čo sa dialo s mŕtvymi telami *pred* smrťou. Predpokladám, že budú dvíhať obočie a možno ma budú chcieť rovno zatknúť.

Mimochodom, sirény sú čoraz hlasnejšie. Zakrátko sú tu.

Poryv vetra mi vháňa do nosa pach spáleniny. Najradšej by som utiekla, kým ešte môžem. Pred príchodom policajtov mám poslednú príležitosť. Mohla by som nasadnúť do auta a odfrčať. Zvedavý sused, ktorý ich zavolal, im možno ukáže ten správny smer, ale nič viac. Mohla by som ísť niekam, kde ma nikdy, nikdy nenájdu. Mohla by som sa premeniť na ducha.

Lenže úplne zmiznúť bude ťažké. Kamkoľvek pôjdem, nebudem sama. Koniec koncov, neurobila som to pre seba. Urobila som to *preňho*.

Sirény sú s každou sekundou hlasnejšie. Už mi nezostáva ani minúta. Už čoskoro sa všetci dozvedia, aká nemyslieteľná vec sa odohrala v tomto dome. A keď to zistia, začnú klásť otázky a ja na ne musím odpovedať.

Môj život sa čoskoro navždy zmení.

PRVÁ ČASŤ

1

NAOMI

Prvým náznakom, že sa niečo stalo, je, že garážová brána sa nechce otvoriť.

Máme jednu z tých „inteligentných“ brán, ktorá senzorom zaznamená môj lexus, keď odbočím na príjazdovú cestu, a otvorí sa presne načas, aby som ju nezachytila predným nárazníkom. Manžel mi ju s hrdosťou predviedol, keď sme sa sem presťahovali, a žartoval, že je múdrejšia ako ja. Za tie roky, čo tu bývam, nikdy nedala najavo, že by sa mýlil.

Až do dnešného dňa.

Zastanem a civiem na garážovú bránu, akoby to bola hádanka, ktorú treba rozlúsknuť. Dá sa otvoriť aj ručne – som si tým istá. Spomínam si, ako mi Jeremy vravel, že ak sa neotvorí automaticky, stačí len…

„Mami?“ ozve sa zo zadného sedadla Teddyho detský hlas. „Brána sa pokazila?“

Obrátim sa k synovi. Ešte stále má na sebe biele kimono z karate, odkiaľ som ho práve zobrala.

Je pripútaný v autosedačke na zadnom sedadle, hoci má päť rokov a už mu je trocha malá. Vyzerá v nej takmer

smiešne veľký, ale niekde som čítala, že v prípade prevrátenia auta nie je nič bezpečnejšie. Aj náš pediater odporúčal autosedačku aspoň do šiestich rokov, takže si nevšímam veľavravné pohľady niektorých žien, ktoré tiež vyzdvihujú deti zo škôlky.

„Podľa mňa nie," odvetím.

„Tak prečo sa neotvára?"

Výborná otázka.

Pozriem na dom, v ktorom sa svieti, čo znamená, že Jeremy už prišiel z práce. Prekvapí ma to takmer rovnako ako tá nefunkčná garážová brána, keďže len málokedy príde domov pred večerou a často ešte oveľa neskôr. Dnes prišiel minimálne o hodinu skôr.

Môj manžel spravuje hedžový fond v meste a pracuje viac ako ktokoľvek iný, koho poznám, ale má môj rešpekt, lebo hoci občas chýba na rodinnej večeri, každý večer príde domov a uloží Teddyho do postele. Pravdaže, okrem príležitostných služobných ciest.

„Ocko nám to pomôže vyriešiť," poviem Teddymu.

Teddy prikývne. Podľa neho nie je *nič*, čo by jeho otec nedokázal. Keby niekto musel obletieť Zem, aby vrátil čas, Teddy by na túto úlohu dobrovoľne prihlásil Jeremyho.

Vystúpim z auta a napravím si legínsy, ktoré sa mi vždy zarezávajú do zadku. Potom sa obrátim dozadu a uvoľním Teddymu bezpečnostný pás. Odmení ma úsmevom s medzierkou medzi zubami. Nedávno mu vypadol prvý mliečny zub, krátko nato druhý a potom ešte dva. Bol nadšený, lebo predtým závistlivo pozeral na všetky ostatné deti v triede, ktorým už vypadli zuby, ale ja som smútila nad stratou toho prvého ako nad ďalším znakom toho, že môj drahý chlapček rastie.

Teddy schmatne ruksak so SpongeBobom, ktorý určite váži toľko ako on sám, ak nie ešte viac. Vykročíme k vchodovým dverám a Teddy sa zakláňa pod váhou ruksaku. Dotknem sa gule na dverách, ale nechce sa otočiť, a ja tlmene zanadávam.

„Povedala si škaredé slovo, mami!“ vyhŕkne Teddy, zhrozený aj nadšený.

„Prepáč,“ poviem rýchlo. „Nechcela som.“

„Čo sa deje?“ vyzvedá.

„Dvere sú zamknuté.“

„Prečo?“

Hľadám v kabelke kľúče. Keďže vždy vchádzam cez garáž, kde dvere nikdy nezamykáme, tieto používam len zriedka. Som si však istá, že od nich mám niekde kľúč. „Neviem.“

„Čo robíš teraz?“

Odtrhnem zrak od kabelky a venujem Teddymu úsmev. Dúfam, že je trpezlivý. Občas mám pocit, že môj syn očakáva priebežný komentár ku všetkému, čo robím, a väčšinou sa mu ho snažím poskytnúť. Teddyho učiteľka v škôlke mi prezradila, že má najbohatšiu slovnú zásobu v triede, a podľa mňa je to preto, lebo sa s ním stále rozprávam. „Hľadám kľúče od domu.“

„Sú v kabelke?“

„Áno.“

„Si si istá?“

„Áno!“

Božemôj, kde sú? Odsuniem malú fľašku s vodou a obrovský kameň, ktorý Teddy minulý týždeň našiel v parku a poprosil ma, aby som si ho nechala, lebo sa mu páčil. A potom, vďakabohu, prstami nahmatám kľúče a víťazoslávne ich vytiahnem. „Aha!“

Teddy poslušne zatlieska.

Nech je s garážovou bránou čokoľvek, môže to počkať. Pri škole karate, ktorá sídli v nákupnom centre spolu so zhruba desiatkou obchodov, sa ako vždy nedalo zaparkovať. Niekoľko minút som krúžila po parkovisku, kým som našla voľné miesto, a práve vtedy sa roztrhli mraky, ktoré sa nad nami vznášali celé popoludnie. Ešte aj po hodine mám vlhké vlasy a v topánkach mi čvachce pri každom kroku. Netúžim po ničom inom ako po večernom pokoji s rodinou.

Vložím kľúč do zámky, ale nedá sa ním otočiť. To je… čudné. Keď som si istá, že tento kľúč nefunguje, vytiahnem ho. Preskúmam krúžok, na ktorom sú len dva kľúče. Jeden je od domu a druhý od mojej starej lekárskej ordinácie. Vzdala som sa lekárskej praxe, keď som sa rozhodla byť Teddyho mamou na plný úväzok. Neľutujem to, ale náhradný kľúč som si z nostalgie nechala. V každom prípade to určite nie je kľúč od nášho domu. Aj tak ho však pre istotu skúsim.

Nie. Mám dva kľúče a ani jeden z nich nepasuje do dverí.

Vtedy si všimnem ešte niečo. Zámka na dverách je lesklejšia, ako sa pamätám. Vlastne vyzerá celkom nová. No ak sa nemýlim, roky sme ju nemenili. Aspoň odkedy tu bývame.

To je druhá stopa, že sa deje niečo zlé.

„Čo je s tým kľúčom, mami?“ spýta sa Teddy.

„Neviem.“

„Keď vložíš kľúč do zámky, musíš ním otočiť,“ poučuje ma, čo mi vôbec nepomôže.

„Áno, viem, Teddy.“

„Otočila si ním?“

„Áno.“

„Neskúsiš to ešte raz?“

Začína ma bolieť hlava a som unavená z toho, že sa snažím rozlúštiť záhadu, prečo môj kľúč nepasuje do zámky. Namiesto toho zazvoním na zvonček. Keď nikto neotvára, zabúcham na ne päsťou. A potom ešte silnejšie.

„Prečo kopeš do dverí, mami?“ spýta sa Teddy.

„Aby nás ocko počul.“

Našťastie o pár sekúnd sa za dverami ozvú hlasnejšie kroky. Guľa na dverách sa otočí a predo mnou stojí môj manžel v rozopnutej košeli a bez kravaty. Jeremy mal pred šiestimi mesiacmi štyridsať a vyzerá lepšie ako kedykoľvek predtým. Stará sa o seba – vstáva o hodinu skôr, v utorok a vo štvrtok chodieva do posilňovne a vo zvyšné pracovné dni si chodí zabehať do parku. Pieskovohnedé vlasy mu vôbec nerednú, na sluchách má len zopár sivých pramienkov, tmavohnedé oči má rovnako intenzívne ako v deň, keď som ho spoznala, a jeho usilovné čistenie zubov dentálnou niťou sa mu očividne vypláca, lebo zuby má dokonale biele. Keď sa usmeje, okolo očí sa mu zjavia drobné vrásky, čo mi príde neskutočne sexy.

Mám pocit, že väčšina mojich kamarátok svojich manželov ledva znesie. Jedna z nich mi rozprávala, že nakoniec musela ísť na vyšetrenie k špecialistovi, toľkokrát použila bolesť hlavy ako výhovorku, aby nemusela mať sex s manželom. Ja však tento problém nemám. Aj po rokoch manželstva som pri pohľade na Jeremyho vzrušená. Je medzi nami rovnako silná chémia ako predtým.

„Ocko!“ zvolá Teddy a vrhne sa na Jeremyho ako každý deň.

Teddy svojho otca *zbožňuje*. Počas vianočných sviatkov sme šli na rodinný výlet do Disneylandu, no mám pocit, že

Teddyho nadšenie zo stretnutia s Mickey Mouseom je nič v porovnaní s tým, keď sa jeho otec každý večer vráti domov. A pritom Teddy toho myšiaka *miluje*.

Jeremy odmení nášho syna širokým úsmevom a vezme ho do náručia, akoby nevážil vôbec nič, hoci ja som si za posledný rok pri podobných pokusoch dvakrát natiahla chrbát. Jeremy je dobrý otec – ba dokonca *skvelý* otec. Je to jedna z mnohých vecí, ktoré mám na ňom rada.

„Ocko, dvere sa pokazili," oznamuje vážne Teddy.

„Naozaj?"

Slávnostne prikývne. Rovnako prikyvuje aj Jeremy – a keď to urobí aj Teddy, veľmi sa na seba podobajú. „Nemohli sme sa dostať dovnútra!"

Vojdem do domu a ukážem mu kľúč. „Kľúčom sa nedalo otočiť. Vymenil si zámku?"

Manžel zaváha a neodpovie mi. Postaví Teddyho na zem a pootvorí dvere. „Teddy," povie. „Mohol by si ísť do svojej izby a tichučko sa hrať? Potrebujem sa porozprávať s mamou."

Keby som také niečo povedala ja, Teddy by ma pol hodiny vypočúval. No keď ho o to požiada jeho otec, okamžite vbehne dovnútra a bez slova vyjde do svojej izby. Len čo je preč, Jeremy znova zatvorí dvere a obráti sa ku mne.

„Jeremy." Spojím si ruky. „Čo sa deje?"

Môj manžel si pošúcha bradu, na ktorej mu začína rásť strnisko, keďže sa dnes ráno oholil. Uhýba pohľadom, čo je pre mňa tretí náznak, že sa stalo niečo zlé. Môj manžel zvyčajne nemá problém s očným kontaktom. Práve naopak, vychutnáva si ho.

„Naomi," osloví ma. „Musíme sa porozprávať."

2

Neznie to dobre.

Netuším, o čom sa so mnou chce Jeremy rozprávať, ale nech je to čokoľvek, zjavne sa o tom chce pozhovárať osamote. Netvári sa, že by chcel vojsť do obývačky alebo niekam, kde by nám bolo pohodlnejšie. Zostaneme teda stáť na prednej verande.

„Okej…" poviem. „O čom sa so mnou chceš porozprávať?"

Venuje mi ten svoj sexy úsmev, pri ktorom sa mi stále trocha podlamujú kolená. „Mám pre teba veľké prekvapenie."

„Ale čo?"

„Áno. Rozhodol som sa prerobiť celý dom – nové podlahy, steny, kuchyňa. Skrátka rekonštrukcia!"

Z tela mi vyprchá napätie. To je všetko? Rekonštrukcia? Keď som uvidela tú novú zámku na dverách a on vyhlásil, že sa musíme porozprávať, na zlomok sekundy som si pomyslela, že mi povie…

No, to je fuk.

„Rekonštrukcia?" zopakujem.

„Je to oneskorený darček k výročiu, zlatko," vysvetľuje.

Výročie sme mali takmer pred mesiacom. Uvarila som mu obľúbenú večeru – steak *au poivre* – a kúpila mu

manžetové gombíky, o ktorých som vedela, že sa mu budú páčiť. Aj Jeremy mi dal krásny darček: nádherný strieborný náhrdelník s ametystom.

„Ale veď si mi už niečo kúpil," pripomeniem mu.

„No," prehodí, „budeš mi vyčítať, že chcem občas rozmaznávať vlastnú manželku?"

Nedokážem potlačiť úsmev. Jeremy je dobrý otec, ale ešte lepší manžel. Považujem nás dvoch za vplyvný pár aj po tom, ako som si dala prestávku od práce, aby som sa postarala o nášho syna. Je milý a ohľaduplný, ale čo je najdôležitejšie, ani na okamih som nezapochybovala o tom, ako ma miluje.

„To je naozaj milé prekvapenie." Usmejem sa naňho, hoci to pôsobí trocha silene. „Kiežby si mi to povedal vopred."

„Potom by to nebolo prekvapenie, no nie?"

Typický Jeremy. Plánuje všetky naše rodinné dovolenky a mne o nich povie len vtedy, keď je to absolútne nevyhnutné. Napríklad stojím v kuchyni a varím večeru a on vyhlási: „Počuj, Naomi, na budúci týždeň ideme do Talianska." Je to milé, ale privádza ma to do šialenstva. Sme partneri a občas by som si želala, aby sa so mnou poradil vopred, skôr ako niečo naplánuje, aj keď je to vzrušujúca romantika, ako napríklad zahraničná dovolenka – alebo rekonštrukcia.

Na druhej strane to však myslel dobre. Aj keď vlastne nepotrebujeme novú maľovku, podlahy ani kuchyňu.

„A hádaj čo?" pokračuje. „Už som ti zbalil všetky veci."

Čože?

Jeremy ma odvedie do obývačky, kde stoja tri kožené kufre. Daroval mi ich k narodeninám pred štyrmi rokmi. Zladené kožené kufre. Pamätám sa, ako som prešla rukou po materiáli a pomyslela si, že patria medzi najkrajšie veci,

aké som kedy vlastnila. Zároveň boli drahšie ako auto, na ktorom som vtedy jazdila. Jeremy ho neskôr vymenil za iné – v ten rok mi na výročie kúpil môj strieborný lexus. Neskutočne ma rozmaznáva.

Ukáže na kufre na zemi. „Napadlo mi, že by sme mohli pár týždňov bývať v byte mojich rodičov, kým sa tu bude pracovať. Je to len dvadsať minút jazdy autom."

Keď sa Jeremy vzdal mládeneckého bytu na Manhattane a spolu s Teddym sme sa presťahovali na Long Island, jeho rodičia odišli z tohto domu, ktorý im kúpil pred niekoľkými rokmi, do bytu na prízemí, ktorý im tiež kúpil. V dome bolo priveľa schodov, takže boli vlastne radi. Jeho otcovi sa v tom čase zhoršoval zdravotný stav a o rok neskôr zomrel a jeho matka vydržala ešte dva roky. Jeremy ich často navštevoval a platil iným, aby jeho rodičom pomáhali, keď sám nestíhal. Bol dobrý syn, rovnako ako je dobrý otec a dobrý manžel.

„A čo tvoje veci?" spýtam sa. „A Teddyho?"

„Vlastne som dúfal," povie rozpačito, „že by si tam mohla ísť prvá a upratať byt. Je tam prach a jedna izba je plná škatúľ."

Takže toto prekvapenie od môjho manžela zrejme znamená, že musím dôkladne upratať byt po jeho rodičoch.

„Prepáč," dodá rýchlo. „Urobil by som to sám, ale vieš, že v upratovaní som beznádejný prípad, Naomi. Pravdepodobne by som to tam ešte viac zašpinil."

To by mohla byť pravda. Nemôžem si tým však byť istá, keďže za celý ten čas, odkedy sme manželia, som ešte nikdy nevidela Jeremyho niečo upratovať. Je síce skvelý manžel a živiteľ rodiny, ale v domácnosti mu to nejde. Nikto nie je dokonalý.

„Pomôžem Teddymu zbaliť sa," ubezpečí ma. „Zajtra za tebou prídeme."

„A čo večera?"

Zatvári sa pobavene. „Dokážem uvariť jedlo pre seba a svojho syna. Skôr ako sme sa zoznámili, bol som dlho sám."

„Nevieš, čo má rád."

„Objednám pizzu. Alebo mu spravím kuracie nugetky."

Zamračím sa. „Vieš, aké je to nezdravé. Niečo mu uvarím, skôr ako odídem."

„Naomi, myslím, že prežije jeden večer s pizzou alebo kuracími nugetkami. Tie tvoje čudné jedlá mu aj tak nikdy nechutia."

No, v tom sa nemýli. Včera večer som mu pripravila chutnú kašu z acai s domácou granolou z quinoe a on sa na mňa díval, akoby som ho chcela otráviť. Robil scény, až kým som mu nepripravila instantné makaróny so syrom.

Jeremymu zmäkne hlas. „Dnes sa o večeru postarám ja. Všetko bude, ako má byť. Ako som vravel, len uprac ten byt a zajtra za tebou prídeme."

„Chceš, aby som tam *prespala*?"

„Prečo nie? Budeš tam mať všetky veci. Je to len jedna noc."

„A čo ráno?"

„Rosita odvezie Teddyho ráno do školy ako vždy," povie. „Zajtra ho môžeš vybrať zo školy a odviezť do bytu."

„A kto ho uloží?" zachripím.

Zamračí sa. „Akože kto? Teddyho vždy ukladám do postele ja."

Má pravdu. Odkedy sa pamätám, Jeremy ho vždy ukladal spať. Predsa však každý večer vojdem do Teddyho izby a dám mu bozk na hebké líčko, aj keď už stihne zadriemať.

Nie som si istá, či zaspím, ak to neurobím.

„Je to len jedna noc," zdôrazní Jeremy. „Nech má ešte jeden večer rovnakú rutinu."

„A vysvetlíš mu, prečo dnes večer nebudem doma?"

Mykne plecom. „Podľa mňa ho to nebude zaujímať."

Žartuje? *Pozná* vôbec nášho syna? Keď som si nedávno kúpila novú kabelku, Teddy mi položil asi dvadsať miliárd otázok o tom, prečo som si kúpila novú kabelku, čo bolo zlé na tej starej, čo som s ňou urobila a či si ju nemôže vziať on. Naozaj si Jeremy myslí, že ak *odídem z domu*, Teddy si to nevšimne a na nič sa nespýta?

„Musíme mu niečo povedať, Jeremy."

„Dobre, dobre." Zdvihne ruky. V minulosti mal určite drsné a mozoľnaté ruky, lebo počas vysokej školy si zarábal prácou na zmeny v stavebnej firme, ale to bolo už dávno. Teraz má ruky ako manažér hedžového fondu. „Vysvetlím mu to s tou rekonštrukciou."

Pozriem na kufre na zemi. Bože, zbalil toho naozaj veľa. „Čo myslíš, ako dlho to potrvá?"

„Týždeň? Možno dva. Najdlhšie potrvá kuchyňa, ale môžeme sa nasťahovať späť, skôr ako bude hotová."

Predstava rekonštrukcie ma vyčerpáva. Hoci mi to predostrel ako prekvapenie, nechce sa mi do toho. Počas nášho manželstva som však o Jeremym zistila, že je neskutočne tvrdohlavý. Keď si niečo vezme do hlavy, nedokáže to odtiaľ dostať. Je zvyknutý presadiť si svoje. Ak sa rozhodol, že náš relatívne nový dom treba zrekonštruovať, tak sa to stane.

Tak prečo nejaký hlas v mojej hlave kričí, že *niečo nie je, ako má byť*?

Jeremy akoby vycítil moje rozpaky. Chytí ma za ruku. „Som z toho taký nadšený, Naomi. Bude to ako bývať spolu v celkom novom dome."

Nechám ho, aby mi skryl ruku v dlani, a keď mi ju stisne, jeho ruka je teplá a pevná. Jeremy má stoosemdesiat centimetrov, čiže presne o pätnásť centimetrov viac ako ja. Podľa mňa je to ideálna výška, lebo pri pohľade naňho si pripadám milovaná a chránená. Vždy som si myslela, že to bol osud, keď som si v ten deň v Starbuckse zabudla peňaženku a on mi zaplatil kávu. Pamätám sa, ako som naňho hľadela v tom jeho elegantnom talianskom obleku a výraznej kravate, a hneď som vedela, že toto je muž, s ktorým by som strávila svoj život. A zatúžila som stať sa ženou, s ktorou by chcel stráviť svoj život on.

„Zavoláš mi, aby som mohla zaželať Teddymu dobrú noc?“ spýtam sa.

„Pravdaže.“

Unavene si vzdychnem, keď si predstavím dlhý večer, ktorý ma čaká pri upratovaní starého bytu. „Dobre,“ súhlasím. „Tak teda pôjdem.“

Jeremy viditeľne uvoľní plecia. „Ďakujem, Naomi.“

Prikývnem.

„Hej,“ povie, „pomôžem ti s taškami.“

Schmatne jeden z obrovských kufrov. Našťastie má kolieska, inak by som s ním sama ani nepohla.

„Rada by som sa pozrela do šatníka na poschodí,“ poviem. „Chcem sa ubezpečiť, že si na nič nezabudol.“

„Och nie,“ povie a posúva kufor k vchodovým dverám. „Som si istý, že som ti zbalil všetko.“

„A čo moja orgonitová pyramída?“ Je to generátor pozitívnej energie a mávam ju na nočnom stolíku. „Zbalil si ju?“

Mykne mu kútikmi úst. „Jasné.“

„Aj podprsenky?“

Tentoraz sa zasmeje. „Trocha mi dôveruj, Naomi. Ver mi, je tam všetko."

Ibaže… Prečo? Prečo mi zbalil toľko vecí, keď budeme preč len zo dva týždne?

„Prečo si vymenil zámku?" vyletí mi z úst.

Jeremy na mňa prekvapene pozrie. „Musel som. Nechceš predsa, aby mali všetci maliari a robotníci kľúč od nášho domu, no nie?"

„To je pravda…"

Ibaže… počkať. Nie, nedáva to zmysel. Ak sa obávame, že maliari a robotníci budú mať kľúč od nášho domu, nemali by sme vymeniť zámku až po rekonštrukcii?

Lenže Jeremy už s námahou vynáša kufre cez vchodové dvere, takže ho nemôžem ďalej vypočúvať. Som si istá, že keby som v tom pokračovala, poskytol by mi nejaké rozumné vysvetlenie a ja by som sa cítila hlúpo, že som sa vôbec pýtala.

Jeremy naloží dva kufre do auta, zatiaľ čo ja kráčam tesne za ním s tretím, ktorý je rovnako veľký a ťažký ako zvyšné dva. Tvrdí, že sa sťahujeme kvôli rýchlej rekonštrukcii, ale viacero vecí, ktoré urobil, s tým nesedí. A je tu ešte niečo, čo o Jeremym dobre viem.

Je výborný klamár.

Videla som ho klamať do telefónu, keď sa zhováral s kolegami. Videla som ho klamať priateľom a rodičom. Videla som ho dokonca klamať aj Teddymu.

Ak sa nemýlim, mne nikdy neklamal. Základom každého dobrého manželstva je dôvera. Áno, Jeremy je dobrý klamár, ale musím veriť, že v tomto prípade neklame. Lebo ak mu nebudem veriť, je medzi nami koniec.

Jeremy zabuchne kufor na aute. „Ďakujem, že upraceš a pripravíš ten byt," povie. Pohrabe sa vo vrecku nohavíc

a vytiahne jediný kľúč na krúžku. „Týmto sa dostaneš dovnútra."

Vezmem si kľúč, ale prsty sa nám nedotknú. „Ďakujem. Uvidíme sa zajtra."

Tentoraz mi pozrie rovno do očí. „Uvidíme sa zajtra, Naomi."

Prichádza posledný náznak, že všetko, čo mi Jeremy práve narozprával, je lož: skôr ako nastúpim do auta a odídem z domu, kde som prežila posledné štyri roky, nepobozká ma.